

nes Sagen mig at staa noget anderledes. Det er om dette Punkt, jeg tillader mig at udbede mig den høitagtede Justitsministers Erklæring.

Justitsministeren: Det har været mig kjær, at den ærede Landsthingsmand har bragt det omtalte Punkt paa Bane, idet der foreligger en Udtalelse i Folkethinget af Udvalgets Ordfører, som kunde give Anledning til en anden Opfattelse af Paragrafen end den, der blev hævdet af den ærede Landsthingsmand, hvilken Udtalelse jeg, da den blev fremsført i Folkethinget, ikke skarpt opfattede; under den modsatte Forudsætning vilde jeg have søgt mig foranlediget til at udtale mig nærmere herom. Jeg maa nemlig være enig med den ærede Landsthingsmand i den Maaade, hvorpaa han forstaa Lovforslagets § 5. Denne Paragraf tilsigter jo at gjøre Forandring i den nu gjældende Lovgivning, forsaavidt som den opstiller som almindelig Regel, at Sognefogden skal kunne foretage Udpantningsforretninger, naar Beløbet ikke overstiger 50 Rd., og der ikke er Spørgsmaal om at gjøre Udpantning i faste Eiendomme, medens Sognefogden efter den nu gjældende Lovgivning jo kun kan foretage Udpantninger, selv for Fordringer paa under 50 Rd., i visse særlig nævnte Tilfælde. Sognefogdens Myndighed til at foretage Udpantningsforretninger udvides og almindeliggjøres altsaa ved Lovforslagets § 5. I Forbindelse dermed gives der til Befvemmelighed for Rekvirenten den Bestemmelse, at han kan vælge, om han vil henvende sig til Sognefogden eller Fogden for at faae Udpantningsforretningen foretagen, naturligvis i de Tilfælde, hvor ikke blot Fogden, men ogsaa Sognefogden er kompetent til at foretage Forretningen; det staa ham da frit for at gaa umiddelbart til Sognefogden i Stedet for først at henvende sig til Fogden. Men af denne Valgret, som man saaledes har givet Rekvirenten, følger efter min Formening ingenlunde, at Fogden, naar Rekvirenten henvender sig til ham, skulde være forpligtet til personlig at foretage Forretningen. Ligesom Fogden i de Tilfælde, hvor Udpantningsforretningen efter den nu gjældende Lovgivning kan foretages af Sognefogden, selvfølgelig maa være berettiget til, naar en Rekvirent henvender sig til ham angaaende Udførelsen af en saadan Forretning, at lade den udføre af Sognefogden, saaledes mener jeg ogsaa, at, naar ikke det Modsatte udtrykkelig siges, maa Fogden i de Tilfælde, hvor Udpantningsforretningen efter den fremtidige Lov kan udføres af Sognefogden, ligeledes være berettiget til enten selv at udføre Forretningen eller lade dem udføre ved sin Fuldmægtig eller ved Sognefogden. Som sagt, hvis noget Andet skulde have været Meningen, saa forekommer det mig, at det vilde være en saadan Forandring i de hidtil gjældende Principer og Anskuelser, at det vilde have været nødvendigt udtrykkelig at sige det. Nu staa der kun, at Fogden og Sognefogden, eftersom Rekvirenten

henvender sig til den ene eller anden af dem, skal iærskette Udpantningen uden ufoynpden Genstand, men der staa ikke Noget om, at Fogden netop skal udføre den personlig. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at, hvis man vilde opstille en saadan Regel, at Fogden personlig skulde udføre Forretningen, vilde ikke blot Bestemmelserne i § 14 fremtræde med en særegen mislig Karakter, idet der kunde fastes uforholdsmæssige Byrder over paa Fogden personlig, men det ligger jo grumme nær, at en saadan Regel tillige vilde medføre Udgifter ogsaa for det Offentlige. Hvor man har at gjøre med sportellønnede Retsbetjente, vilde det jo nærmest komme til at gaa ud over disse personlig, hvis man forstod § 5 paa den af os bestridte Maaade, men hvor Embedsmændene er satte paa faste Gage, ville jo de Udgifter, som Foretagelsen af saadanne Udpantningsforretninger i fjerne Egne medfører, navnlig til Befordring, komme til at falde tilbage paa det Offentlige, paa Statskassen, idet det er en Selvsølge, at de Udgifter, der maatte være forbundne med Befordringen, vilde komme til at spille deres Rolle i fremtidige Opgjørelser over Kontorholdsudgifter, og det vilde være meget uheldigt, om man vilde ordne Foretagelsen af Udpantningsforretninger maaske for nogle faa Rigsdaler, saaledes at der derved blev paaført Statskassen Udgifter til et maaske meget større Beløb i Anledning af Befordringsgodtgjørelse. — Jeg benytter Leiligheden til at bemærke, at, naar jeg ikke har stillet noget Ændringsforslag til denne Behandling af Sagen, navnlig ikke med Hensyn til det Punkt, som jeg ved 1ste Behandling tillod mig at fremdrage som det, der fornemmelig vakte Tvivl og Betænkelighed hos mig, nemlig Affattelsen af Lovforslagets § 1 Nr. 10 a, saa er det væsentlig begrundet deri, at det er forekommet mig, at der har været en temmelig almindelig Stemning tilfæde i det høie Thing og navnlig blandt de juridiske Medlemmer af samme for, at det ikke vilde være praktisk nødvendigt at foretage en Ændring paa dette Punkt. Uagtet mine Betænkeligheder derfor ikke just ere ganske fjernede, have de dog ikke den Styrke, at jeg, ligeoverfor hvad jeg saaledes har troet at være en almindelig Stemning her, skulde anse det nødvendigt at stille Ændringsforslag.

Mellemann: Jeg vil blot bemærke, at denne Udtalelse af den høitagtede Justitsminister ganske stemmer med min Opfattelse. Jeg kan ikke faae ud af Ordene i den omhandlede § 5, at Rekvirenten skulde have den høist besynderlige Ret til at forlange, at Fogden i egen Person skal udføre Forretningen. Noget, der slet ikke kendes i den gjældende Ret, og naar den høitagtede Justitsminister udtaler sig i den Retning, at han heller ikke kan faae noget Saadant ud af Paragrafen, antager jeg ikke, der er nogen Nødvendig-